

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Ba, ngày 08/11/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 1062

“TINH CHUYÊN MỘT PHÁP, MỖI PHÁP ĐỀU THÀNH CÔNG”

Người thế gian nói: “*Nhất nghệ tinh nhất thân vinh*”. Ở thế gian, chúng ta tinh thông một nghề thì chúng ta sẽ có thành công, vinh quang với nghề đó. Trong tu học thì điều này càng quan trọng hơn. Chúng ta phải chuyên tu một pháp. Căn tánh của chúng sanh không như nhau nên Phật nói rất nhiều pháp môn. Chúng ta phải biết lựa chọn pháp tương ứng với căn tánh. Nhiều người thích đàm huyền thuyết diệu hoặc thích thần thông nhưng những việc này không có lợi ích, không giúp chúng ta liễu thoát sinh tử. Trong tu hành việc quan trọng nhất là chúng ta phải đối trị được tập khí, phiền não. Chúng ta còn bị tập khí, phiền não sai sự thì chúng ta tu hành chưa có lực.

Vua Lương Võ Đế, người lập nên nhà Lương ở Trung Hoa, ông có công lao rất lớn trong việc hoằng tri Phật pháp vào thời kỳ đó. Hàng ngày, ông đàm huyền thuyết diệu với quần thần nên ông bỏ bê công việc triều chính. Sau này, triều đình của ông bị một phiến quân lật đổ. Việc đàm huyền thuyết diệu không giúp chúng ta thay đổi tập khí, phiền não. Một số người thích diễn đạt một cách hoa mỹ, có người nói tâm chúng ta như miếng thủy tinh bị vỡ, các mảnh thủy tinh văng khắp nơi nên chúng ta phải gom tâm lại. Thay vì diễn đạt dài dòng như vậy, chúng ta có thể nói tâm chúng ta đầy vọng tưởng, phân biệt, chấp trước nên chúng ta phải buộc chặt tâm vào câu “*A Di Đà Phật*”. Trong “*Kinh Kim Cang*” nói: “*Ứng vô sở trụ, nhi sinh kỳ tâm*”. Chúng ta hàng phục vọng tưởng, phân biệt, chấp trước bằng cách buộc chặt tâm vào câu “*A Di Đà Phật*”. Trong tâm khởi lên ý niệm về Phật hay Ma thì đó cũng là vọng tưởng.

Một số người thích cảm ứng, thích thần thông. Đây là đại chướng ngại trên con đường tu hành của chúng ta. Người thích cảm ứng, thần thông rất dễ rơi vào cảnh Ma. Cảnh ma là do tâm chúng ta tưởng. Tổ Sư Đại Đức khuyên chúng ta: “*Chỉ cần một câu “A Di Đà Phật” niệm đến cùng!*”. Chúng ta chuyên tâm niệm Phật thì tất cả vọng tưởng, phân biệt, chấp trước sẽ bị hàng phục. Chúng ta buông tất cả vọng niệm trở về một niệm. Những người có công phu đỉnh

cao thì họ có thể không niệm mà tâm họ vẫn thanh tịnh. Chúng ta chưa thể đạt được “*nhất niệm bất sanh*”, chưa thể lìa niệm nên chúng ta nhờ một niệm để buông bỏ tất cả các niệm. Nếu chúng ta không niệm “*A Di Đà Phật*” thì chúng ta sẽ niệm “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”.

Hiện tại, ngay cả việc chuyên tâm niệm một “*A Di Đà Phật*” chúng ta cũng chưa làm được. Chúng ta niệm được một vài câu Phật hiệu thì tâm chúng ta đã vọng tưởng. Chúng ta vừa niệm vừa lần một chuỗi hạt thì chúng ta sẽ nhận điều này. Tốc độ niệm và tốc độ lần hạt của chúng ta rất khác nhau. Một lần tôi về Thái Bình, tôi thấy một bà cụ vừa niệm Phật vừa lần chuỗi hạt. Cụ lần chuỗi hạt rất nhanh nhưng cụ niệm Phật lại rất chậm. Tốc độ niệm Phật và tốc độ lần chuỗi hạt của cụ không hề tương ứng. Tôi nhắc cụ niệm từng câu rõ ràng, chậm rãi và lần chuỗi hạt chậm lại.

Ngay bản thân tôi cũng vậy, chỉ cần tôi lần một chuỗi 10 hạt thì tâm tôi cũng đã bắt đầu vọng tưởng. Chúng ta dùng tràng hạt để quán sát xem tâm chúng ta có vọng tưởng hay không. Thông thường chúng ta lần được 4 hạt thì tâm chúng ta đã vọng tưởng. Một số người có định hơn thì có thể lần được đến 10 hạt. Hòa Thượng dạy chúng ta phương pháp 10 niệm, đây là phương pháp đơn giản nhất mà chúng ta có thể hành trì. Trong tâm chúng ta chỉ cần giữ chặt một câu “*A Di Đà Phật*”.

Hòa Thượng nhắc chúng ta: “*Phật hiệu có thể gián đoạn nhưng Phật tâm không được gián đoạn*”. Chúng ta dùng tâm Phật để niệm Phật, một ngày chúng ta niệm một vài câu Phật hiệu thì đã tương ứng với Phật. Hàng ngày, chúng ta không những không đề khởi được câu Phật hiệu mà chúng ta cũng không đề khởi được Phật tâm. Trong Kinh nói: “*Tâm tịnh tương ứng với cõi tịnh*”. Tâm chúng ta tịnh thì chúng ta tương ứng với cõi tịnh, tâm chúng ta ô nhiễm thì chúng ta không thể tương ứng với cõi tịnh. Chúng ta chỉ đàm huyền thuyết diệu những điều sáo rỗng thì chúng ta sẽ dẫn nhau đến tam ác đạo. Rất nhiều người thích cảm ứng thần thông nên họ đã bỏ pháp môn niệm Phật.

Từ lâu, tôi chỉ nghe pháp, đọc sách của Hòa Thượng. Chúng ta phải biết bảo hộ tâm của chính mình. Người xưa nói: “*Thị nhi bất kiến, thính nhi bất văn*”. Chúng ta nhìn nhưng không thấy, chúng ta nghe nhưng không đề trong tâm. Bà Hứa Triết nói, hàng ngày bà đi trên đường bà gặp rất nhiều người, nghe thấy rất nhiều nhưng bà lưu lại trong tâm.

Những người càng đi nhiều, càng nghe nhiều thì tâm họ càng xao động. Có một số người sau khi đi Ấn Độ về thì họ bỏ pháp môn niệm Phật vì họ không thấy ở đó thờ Phật A Di

Đà. Tôi được rất nhiều mời người đi các nơi nhưng tôi từ chối. Chúng ta phải biết cắt những duyên làm chúng ta có thể bị xen tạp. Chúng ta làm như vậy thì tín tâm của chúng ta ngày càng kiên cố hơn. Chúng ta không xen tạp, không hoài nghi, không gián đoạn. Đây là tổng cương lĩnh của pháp môn Tịnh Độ. Tâm chúng ta xen tạp, hoài nghi thì chúng ta không thể có thành tựu. Hòa Thượng nói: **“Chuyên tinh một pháp thì mỗi pháp đều thành công”**. Chúng ta xem căn tính của chúng ta tương ứng với pháp nào thì chúng ta phải chuyên tinh pháp đó. Phật dạy: **“Y liễu nghĩa, bất y bất liễu nghĩa”**. “Liễu nghĩa” là pháp đó tương ứng với tâm cảnh của chúng ta. Tâm chúng ta bao chao, xao động mà chúng ta tu hành theo phương pháp quán không, quán vô ngã, quán vô thường thì chúng ta không thể có thành tựu. Người xưa có kể câu chuyện, Sư phụ dẫn học trò phải quán thân thể của người nữ thành bộ xương. Người học trò quán mãi mà vẫn chỉ nhìn ra một người nữ rất đẹp.

Pháp môn Tịnh Độ không yêu cầu hành giả phải nhất niệm bất sanh. Chúng ta chỉ cần tâm khởi, tai lắng nghe từng câu **“A Di Đà Phật”** một cách rõ ràng. Trên Kinh nói: **“Thời kỳ Chánh Pháp, Giới Luật thành tựu. Thời kỳ Tượng Pháp, Thiền Định thành tựu. Thời kỳ Mạt Pháp, Tịnh Độ thành tựu”**. Tâm chúng ta tràn ngập vọng tưởng nên chúng ta phải dùng câu **“A Di Đà Phật”** để buộc tâm lại. Hòa Thượng nói một cách thẳng thắn: **“Chúng ta không niệm Phật thì chúng ta sẽ vọng tưởng hoặc ngủ gật!”**. Có người vừa đi kinh hành vừa ngủ gật.

Hòa Thượng bôn ba nhiều nơi trên thế giới, đến nhiều đạo tràng nên Ngài đã nhận thấy điều này rất rõ ràng. Khi tôi đến Nha Trang, tôi giảng ở một đạo tràng chuyên tụng **“Kinh Pháp Hoa”**, trên **“Kinh Pháp Hoa”** nói: **“Dù cho tạo tội hơn núi cả. Chẳng nhọc Diệu pháp vài ba hàng”**. **“Kinh Pháp Hoa”** là **“Kinh liễu nghĩa Đại Thừa”** chúng ta dùng tâm **“Đại Thừa”** để tụng Kinh thì chúng ta mới có thể tiêu được tội. Nếu chúng ta dùng tâm nhỏ hẹp để tụng thì chúng ta không thể có thành tựu. Tôi hỏi mọi người trong đạo tràng: **“Khi mọi người đi chợ, có ai chọn lấy ba trái nhỏ nhất thay vì chọn lấy ba trái lớn không?”**. Không có một ai giơ tay! Trong việc tu hành, không quan trọng là chúng ta tụng bao nhiêu bộ Kinh, niệm bao nhiêu câu Phật hiệu mà điều quan trọng là chúng ta ứng dụng những điều đã học trong khởi tâm động niệm, đối nhân xử thế tiếp vật. Chúng ta không trường kỳ huân tu một pháp thì tâm chúng ta không thể an định, không thể thanh tịnh.

Chúng ta nghe Hòa Thượng giảng đồng thời chúng ta phải triệt để **“y giáo phụng hành”**. Tôi đến rất nhiều đạo tràng nhưng tôi luôn nhìn nhưng không thấy, nghe nhưng không để trong

tai. Đó là cách chúng ta bảo hộ tín tâm. Người thế gian muốn thành công cũng phải chuyên tinh một nghề. Trong Phật pháp thì chúng ta lại càng cần chuyên tinh một pháp.

Hòa Thượng nói: ***“Từ xưa đến nay, thế gian hay xuất thế gian, bậc thiện tri thức chân thật luôn giúp học trò bảo hộ tâm. Các Ngài luôn chủ trương: “Một môn thâm nhập trường kỳ huân tu”.*** Ngày trước, nhiều bậc Cao Tăng Đại Đức có dịp đến Đài Trung đều ghé thăm Ngài Lý Bình Nam. Ngài Lý Bình Nam ra tận sân bay đón, cúng dường, tiếp đãi các vị đó rất nồng hậu nhưng Ngài không thỉnh các vị đó khai thị. Khi học trò thắc mắc thì Ngài Lý Bình Nam nói, đó là Ngài muốn hộ pháp cho học trò. Ngài dạy học trò pháp môn niệm Phật, nếu có vị nói Tịnh Độ kết hợp với Mật Tông hay Thiền Tông thì giống như hổ mọc thêm sừng thì tâm của học trò sẽ dao động. Chúng ta chọn một pháp môn để chuyên cần, tinh tấn thì chúng ta sẽ có thành tựu!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!